

Lumina Sărbătorii

Foaie săptămânală pe

On. Red. «Transilvania»

Schimb

Loco (str. Șaguna 6)

PREȚUL ABONAMENTULUI:

pe un an	Lei 55-
pe o jumătate de an	30-
pe un străinătate	100-
pe un an America	dolari 2-

Un număr 1 Leu.

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir mărunț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Gheorghe Pop de Băsești.

La mormântul lui «Badea Gheorghe» din Băsești a fost mare praznic de pomenire, Duminică în ziua de sf. Gheorghe. Cu slujbă bisericească și rugăciune creștinească s'a desvilit acolo un monument, care să vestească tuturor vredniciile omului, ce și-a jertfit tot ce a avut în această lume, toată viața lui de muncă și averea lui întreagă pe altarul neamului.

Acolo s'au strâns acum frunțașii neamului din toate părțile țării să-și arate cinstea către amintirea lui.

Gh. Pop de Băsești a fost omul care a stat întotdeauna în rândurile întâi ale luptelor noastre naționale. La început a luptat ca deputat în dieta dela Budapesta, până ce s'a statorit programul național pentru toți Românii din Transilvania, apoi în focul luptelor naționale. Iar dela 1902, până ce a închis ochii, a fost președintele partidului național din Ardeal.

Ca un patriarh albit de vremuri și de trudă a stat mărturie la încununarea luptelor noastre de veacuri, prin adunarea dela Alba-Iulia. El a prezidat adunarea Românilor din acea zi mare, când ne-am unit pe veci cu țara mamă. Schimbat la față, în ochi cu lacrimile de bucurie roșii atunci cuvintele luate din gura bătrânului Simon: «Acum slobozește pe robul tău Stăpâne după cuvântul tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea neamului românesc».

În scurtă vreme s'a stâns apoi, la începutul anului 1919. Armata românească nu apucase să răzbească și în acele părți de miază-noapte ale Ardealului și vrășmașii de veacuri nu ne îngăduiră să petrecem la groapă cu cinstea cuvenită pe acest pârinte al neamului întreg. Nici preot n'a fost îngăduit să-i cânte prohodul.

Reprezentanții poporului de pretutindenea au alergat acum la Băsești să împlinescă ce n'au putut în 1919.

Dea bunul Dumnezeu ca frunțașii neamului, strânși acolo, să nu se oprească la o cinștire pe din afară, prin cuvântări și alai mare. Ci să asculte graiul tainic ce se desprinde de sub gila mormântului rece: «Învățați-vă dela mine, că eu mi-am dat totul pentru neam și pentru țară; cum ați stat alături într-o cinști pomenirea mea, înfrățiți-vă cu dragoste și la lucru pentru mărirea numelui de român!»

(P.)

CERCURI RELIGIOASE.

Așa se numesc adunările celor câte 3-4 preoți, ce vin din vreme în vreme în comună, să slujască în săbor. Ei vin ca să-și împreune rugăciunea cu a credincioșilor și împreună să-și înalte sufletele spre ceruri.

Un jar pus singur pe vatră îl învălue cenușa repede și se stinge; pe când cărbunii aprinși, puși lângă olaltă, își țin focul și răspândesc în jur căldură și lumină. De aceea ne strângem noi mulți la biserică ca rugăciunea noastră împreunată să fie mai cu putere. Ne-am putea noi ruga și acasă, în cămara noastră, cum ne sfătuie Mântuitorul, numai să ne facem închinăciunea cu duhul și cu adevărul, dar totuși rugăciunea în sobor cu îndemn dela unul la altul dă mai multă căldură și mai multă lumină pentru suflete, punându-le în legătură tainică cu Dumnezeu.

Al doilea ținta venirii preoților pe sate este răspândirea cuvântului lui Hristos între oameni pentru mântuirea lor. La fiecare prilej măcar unul, dacă nu doi și trei, împarte povește, dă îndemnuri și arată cărarea de întoarcere către Hristos. Vieța lumii acesteia ispitește adeseori atât de mult pe oameni, încât ademenirile ei și strălucirile ei împăiențenesc ochii, de nu se mai vede adevărul și dreptatea și bunătatea și nu lasă să răsbătă la inimi dragostea și mila, din care izvorește ajutorul pentru cei nemernici și încercați de soarte.

De aceea trebuie să vină câte cineva să aducă aminte oamenilor, că vieța fără Hristos și fără învățătura Lui nu e vieță de oameni, ci e trai de animale, cări și ele aleargă mereu, se frământă între olaltă și uneori se sfășie, ca să-și poată lua fiecare hrana cea mai bună și adăpostul cel mai prielnic.

Vestitori ai lui Hristos și sămănători ai învățătorei Sale sunt acești preoți, ce vă vin din vreme în vreme, mai mulți deodată, fără să vă ceară ceva, ci numai ca să ajute lucrul Domnului între voi, să vestească și lățească împărăția lui Dumnezeu în lume.

Când preotul bisericii tale îți vestește de mai nainte o astfel de adunare preoțească, gândi-te-ai, iubite cetitor, cum ai putea ajuta și tu la lucrul Domnului? Vieța asta este luptă necontentită și o luptă nu se poartă numai de stegari, ei merg în frunte, dar alături stau gloatele, fără cari nu se câștigă biruința.

Ce ai putea tu face cu astfel de prilejuri pentru Domnul în numele căruia vin preoții din jur? În rândul întâi nu vei lipsi tu și casa ta întreagă dela slujbă. Apoi vei mai îndemna și pe altul să facă la fel, când ai vedea că ste în cumpănă și vei alerga chiar după celce simți, că se pune cu voia în ponciș. Sunt azi și astfel de neînțelegători. Îți vei pleca genunchii cu sinerenie alături de bunii credincioși ai satului și vei asculta cu luare aminte și cu inima deschisă cuvântul de învățătura, făcând ca sămânța aruncată să cadă pe pământ bun, spre a aduce roduri.

Dar uite mai este și un alt chip de a ajuta binelui de obște. Poate printre preoții ce ar veni la tine e vre-unul ce nu-și are căruța lui, ori greutatea familiei îl silesc să o trimită în altă parte tocmai atunci. Și tu ai fugari buni, legați la iesle. Te-ai gândit vre-odată că ai putea ajuta lucrul lui Dumnezeu între oameni cu căruța ta? Ar fi și pentru tine o cinste să se știe în sat, că tu ai adus pe părintele cu grai frumos și vorbă înțeleaptă.

Ori de se pune la cale vre-o treabă bună cu astfel de prilejuri în folosul obștei, pentru orfani, pentru văduve, pentru moșnegi neputincioși, pentru săraci și nemernici, ori pentru casă culturală, școală, biserică sau orice alt așezământ de binefacere, — te-ai gândit cum să tinzi mâna ca să ajuți și tu? Orice lucru mai de seamă are nevoie de mai multe puteri, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Te-ai gândit să-ți iai întotdeauna partea ce ți-se cuvine?

Pune-ți aceste întrebări și le răspunde cu fapta, când ți se îmbie prilejul. (M.)

Împăratul vă aude.

Doi soldați stau de pază înaintea cortului împăratului Antigon al Siriei. Ca să le treacă de vreme prinseră vorbă și vorbiră multe de toate. În cele din urmă poveștile lor se abătură și asupra celorce se petrece la curtea împărătească și începură să grăiască de rău pe împăratul, cu multe vorbe de hulă. Nu le trecea prin minte

că cineva poate să-i audă, când deodată perdeaua dela intrarea în cort se dă la o parte și glasul blând al împăratului le zise: «Soldaților mergeți ceva mai departe de aici că împăratul vostru-vă aude». Cuvântul blând al împăratului i-a rușinat mai rău decât orice poruncă de a fi pedepsiți aspru. Mărinimia lui nu numai le-a închis

gura, dar a făcut din soldați cei mai devotați slugitori ai curții împărătești, până la moarte.

Impăratul nostru cel ceresc la fel este batjocorit și hulit de dușmanii săi. Și nu sunt rare nici cântările celor care se arată a fi prietini. Câte vorbe rele nu trebuie să audă. Dar răbdarea Lui nu scade, mărimea Lui iartă. «Nu i-ai seama că bunătatea Lui Dumnezeu te aduce la pocăință?» (Rom. 2. 4).

«Impăratul vostru vă aude» le spune El supușilor săi ca să se rușineze și să se întoarcă inimile nemulțumite. Căci scris este: «Iară zic vouă, tot cuvântul deșert care-l vor grăi oamenii, vor da seamă de dănsul în ziua judecării. Că din cuvintele tale te vei îndrepta și din cuvintele tale te vei osândi» (Mat. 12, 36—7). (P).

Știri din țară.

Neînțelegerile din guvern s'au potolit deocamdată, știrea că doi miniștri, generalul Văitoianu și Mărzescu, și-au dat mulțămirea, nu s'a adeverit. Frecări au fost și au rămas, că nici în guvernul liberalilor nu merg toate strună. O schimbare de oameni se va face poate dar mai târziu. Prin sfatul țării trebuie să treacă acum alte câteva legiuiri nouă. Pentru a întări iarăși legătura între liberali, au fost chemați la o sfătuire înainte de a se despărți pentru vacanță, în răstimpul căreia s'au făcut serbările la Băsești.

Opoziția, adică partidul național și cel țărănesc, cari lucră mână în mână nici n'a hotărât ce ținută să ia față de cei dela putere, după ce s'au deschis corpurile legiuitoare. Câteva zile au adormit patimile și dintr'o parte și din alta, pentru a prăznuirii amintirea marelui Român Gheorghe Pop de Băsești.

Ce am văzut în casa și gospodăria unui Sas.

Sunt 10 ani de când umblu în toată vara la băile dela Basna, și cum nu sunt boier așa de mare să locuiesc în hotele, am tras în fiecare an la o gazdă de Sas. Astfel mi s'a dat prilej să pot urmări de aproape felul cum își conduce un străin casa și gospodăria lui. Sasul la care am găzduit eu, nu este din cei putrezi de bogați, dimpotrivă are o casă grea cu 6 copii și moșia abia li dă pâinea de lipsă casei. Cu atât va fi dar mai interesant să aflăm unele altele despre cum își conduce gospodăria acest om apăsător din greu de jugul vieții. Din cele văzute voiu aminti câteva aici mai jos:

Muncă cu cumpeneală și stăruință.

Asta este însușirea Neamțului că muncește cu cumpeneală și cu stăruință. Nu-i vorbă și Românul nostru lucră, ba încă de cele mai multe ori lucră lucruri mai grele și lucră mai repede ca Neamțul, dar noi nu lucrăm cu cumpeneala și stăruința ce are Neamțul la lucru. Noi acuși lucrăm să ne prăpădim, acuși dormim și lenevim. În casa Neamțului munca merge ca o mașinărie. Fiecare membru din casă, dela tată până la cel din urmă copil ce poate ajuta ceva, își are locul său și rostul său în această mașinărie. Și mașinăria muncii în casa Neamțului începe regulat și termină regulat la ceasurile ei. La vremea sa scolare, la vremea sa munca, la vremea sa mâncarea și culcarea, întocmai ca și un ceas ce umblă regulat.

Traiu bun.

Și Neamțul dacă lucră, apoi știe să și trăiască bine. Neamțul nu trăiește cum poate, ci cum trebuie. Sasul dela Basna era om sărac, dar la hotar mergea cu frip-

tură de găscă și cu vin. Găina cea mai grasă și vinul cel mai bun, Neamțul nu le scoate în târg, ci le ține pentru el. «Trebuie să muncăm bine zicea Sasul, pentru că muncim mult». Crâșma era numai peste drum, dar eu în 10 veri n'am văzut nici odată pe Sas trăgându-se la crâjmă să înghită ceva. La crâjmă, Sasul trimetea după carne în fiecare Sâmbătă (crâjmarul tăia și carne) și nu după rachiul de cel prost. Peste tot, Neamțul este un popor dela care încă multe bune, putem învăța. (Urmează).

Să ne coborâm în popor

— un frumos început în comuna Moardaș. —

În această comună (județul Târnava-Mare, plasa Agnita), s'au pogorât la 19 Aprilie mai mulți oficanți ai plasei în frunte cu administratorul plasei dl Eug. Munteanu. S'a întrunit atunci și comisiunea pentru examinarea vitelor paterne ale plasei, medicul veterinar și un membru al comisiunii. A mai fost chemat aici și inspectorul drumurilor din plasă, pentru a în conștelegere cu dl primpretor să ia măsurile pentru îndreptarea drumurilor foarte neglijate în partea aceia de un timp încoace. Atunci a fost aici și șeful secției de jandarmi din plasă pentru a se convinge de ordinea și siguranța de pe aici, iar dl subvizor Șerban a cercetat cu o zi mai înainte școlile din ținutul acesta.

Iar pentru că poporul de aici să tragă vre-un folos pe urma acestor vizite, s'a aranjat seara o adunare, cu care ocaziune au vorbit toți funcționarii mai sus pomeniți fiecare din domeniul și cunoștințele sale. Dl Vecerzan, membru în comisiunea examinătoare și dl medic veterinar al plasei, Zikeli, au vorbit pe larg și la înțeles despre rolul și însemnătatea creșterii vitelor la noi și ferirea lor de boalele contagioase. Dl comisar de drum, a stăruit pentru repararea drumurilor din plasă, căci comunicație bună numai pe drumuri bune se poate face. Iar despre însemnătatea miliției, poliției, siguranței și a ordinii în țară, a vorbit dl șef de jandarmi, Joscianu.

Desigur că pogorârea administrației în această comună a produs mare mulțămire în popor, căruia îi dorim propășire și înaintare, iar Domnilor cari ne-au cercetat mulțămire.

De pe «Valea Bulei».

Programa examenelor

dela finea anului școlar 1922/3, la Școala Normală «Andrei Șaguna» din Sibiu.

18. Maiu: Examen în scris din limba și literatura română cu elevii particulari ai clasei VIII.
19. Maiu: Examen parțial de capacitate din obiectele tehnice cu elevii particulari ai clasei VIII.
21. Maiu: Examen de capacitate parțial în scris din Matematică cu elevii regulați și particulari ai clasei VIII.
- 22—23. Maiu: Examene de capacitate parțiale și de clasă cu elevii regulați și particulari ai clasei VIII.
2. Iunie: Examen de capacitate final în scris.
- 11—12. Iunie: Examene în scris cu elevii particulari din clasele I—VII.
- 13—21. Iunie: Examene orale cu elevii particulari din clasele I—VII.
24. Iunie: Incheierea festivă a anului școlar.
- 25—28. Iunie: Examene de capacitate finale orale.

Sibiu, 2 Maiu 1923.

Director: Dr. V. Stan.

Sufletul românesc la Budapesta.

III.

Foaie verde de podbal
A venit un general
Să comande în Ardeal
Oaste nouă românească,
Oaste tare 'mpărătească.
Mărdărescu generalul
Să ne apere Ardealul,
Să ne poarte oastea toată
Cu drapele 'ncununată
Pe ogoare ungurești,
Pe la pustele crăești.
Să s'audă ea 'n povești
Cântecule românești,
Glasurile vitejești.

IV.

Dinspre Tisa, dinspre puste
Vine-un nour de lăcuste.
Nu-s lăcuste zburătoare
Ci lăcuste mergătoare
Și cum merg din loc în loc
Fură totul și dau foc.
Și cum merg din sat în sat
Fură tot ce-am secerat
Și cum merg, din casă 'n casă
Fură tot ce vād pe masă.
Și cum merg pe drum de țară
Pradă sate și omoară.
Bată-le Dumnezeu, sfântul,
Să le plângă moartea vântul,
De le-ar înghiți pământul
Să nu le mai știm mormântul.

V.

Dela asfințit de sat
Negru nor s'a ridicat,
Intunecă soarele,
Tulbură izvoarele.
Dar nu-i nor s'aducă ploaie
Pământul să ni-l înmoaie,
Ci-i armată ungurească,
Vine 'n țara românească,
Țara să ni-o pustuiască.
Cu armuri, cu tunuri grele
Calcă pragul țării mele.
Au pe drumuri camioane
Iar pe sus aeroplane.

VI.

Foaie verde iasomie
Tună 'n cer sfântul Ilie;
Dar nu-i tunet ce-l dau norii,
Ci cu tunuri trag feciorii.
Bat în oastea ungurească,
Bat în lifta păgânească.
Firișor de iarbă deasă
Bate grindina pe casă;
Dar nu-i grindină din cer
Ci cad plumbii de oțel.
Fug vrăjmașii înapoi
Că ne-au cunoscut pe noi,
Nu mai știu de tun, de pușcă,
Din pământ cu gura mușcă.

Volbură Poiană.

Reuniunea română de înmormântare din Sibiu.

Deoarece la adunarea generală extraordinară chemată pe ziua de 6 Maiu 1923 în scopul modificării statutului prin înființarea de ajutoare de înmormântare de câte 500, 1000 și 2000 Lei nu s'au prezentat membri în numărul cerut, în baza § 19 din statut chem a 2-a adunare generală extraordinară a Reuniunii române de înmormântare din Sibiu, pe ziua de 13 Maiu 1923 la ora 4 d. a. în sala mare a casei societății meseriașilor români (str. Brukenthal 17) cu aceeași ordine de zi.

Membrii sunt rugați a lua parte în număr cât mai mare, deoarece, în baza statutului, va putea lua hotărâre cu privire la schimbarea statutului cu 2/3 a voturilor membrilor care vor fi prezenți la a 2-a adunare.

Sibiu, 6 Maiu 1923.

Timotei Popovici, dir. reuniunii.

Cum umblă târgurile și negoațele.

Târgurile din săptămâna aceasta

(după calendarul nou):

14. Maiu: Năsăud, Șilimeghiu, Șilindia, Zărand. 15. Beclean, Căpâlnaș (jud. Caraș-Severin). Cetatea de baltă, Eted, Ilia, Marpod, Sacul, Sighet (Marmației). 16. Ciachi-Gârbău, Jimborul-mare, Lăpușul românesc. 17. Budiul de Câmpie, Copalnic-Mănăștur, Dej, Miheș. 18. Ciacova, Monor, Ozun, Șomcuta-mare, Timișoara.

Evangelhia în Dumineca orbului.

Ioan. C. 9 v. 1-38.

«Și trecând Isus, a văzut un orb din naștere și l-a întrebat învățăceii: Cine a păcătuit, acesta ori părinții săi de s'a născut orb? Isus le răspunde: Nici el nici părinții, ci pentruca să se arate lucrurile lui Dumnezeu în el... Cât timp sunt în lume, lumină sunt lumii. — Apoi a scuipat jos a făcut tînă, a uns ochii orbului și l-a trimis să se spele în scaldătoarea Siloamului.

Și s'a întors văzând.

Toți s'au mirat de aceasta minune: Vecinii, trecătorii și sfatul cărturarilor și al fariseilor. Aceștia nu s'au putut bucura de fericirea vindecărilor ci au cercetat să afle doftorul și să-l pedepsească fiindcă a săvârșit minunea în zi de Sâmbătă. Chemat înaintea adunării orbul vindecat a mărturisit că doftorul său e dela Dumnezeu și pentru această mărturisire e dat afară și batjocorit.

Doria să l întâlnească pe binefăcătorul său, și Isus îl află într-o zi la biserică. Aici i se descopere iar acesta se închină lui Isus.

Cel dintăiu cuvânt al lui Dumnezeu a fost: Să fie lumină!

Și înainte de a se zidi lumea, s'a făcut lumina, fără de care în zadar ar fi întocmirile și bogățiile lumii, căci toată slava lor dela lumină atârnă.

Lumina e haina în care se îmbracă Dumnezeu.

Fără lumină n'ar putea trăi nici plantă nici vietate, cu atât mai puțin omul.

Intunerecul e sălașul morții; întunerecul înghite și nimicește vieța.

Lumina și întunerecul nu se împacă. Dar în om se întâlnesc și se iau la luptă. Cu cât se sălășluște în om mai multă lumină, cu atât străluște și trăește mai mult. Omul are mai multe organe pentru lumină.

Unul este ochiul, care se desfătează de frumusețea naturii, iar noaptea de po-doaba cerului înstelat, care e icoana raiului unde este lăcașul cel veșnic al dreptilor.

Și sunt oameni cari din naștere trăesc într-o veșnică noapte și sunt printre ființele cele mai nenorocite din lume.

Nimenea nu poate vindeca pe orbii din naștere, peste al căror ochi, Dumnezeu a pus pecetea întunerecului.

Insă Isus Hristos, care e lumina lumii a rupt aceste peceți de pe ochii orbului din naștere din evanghelia de azi, ca să și cunoască celea pe care umblă.

Dar omul nu are lipsă numai de lu-

mina cea fizică, ca toate vietățile și toate cele ce cresc din pământ.

Sunt mulți cari văd și sunt orbi, cărora le lipsește lumina *Evangeliei*, care ne ajută să descoperim lucrurile cari nu se trec ci veșnice rămân și slujesc naturii noastre cei nemuritoare.

Duhul Sfânt ne dăruște lumina sufletului și ne deschide ochii cei lăuntrici ca să vedem slava Domnului în înfățișarea Fiului său, ca să putem osibi păcatele, în toate urâtele ei colorii și să ne alipim de Isus. Ceice trăesc în lumina evangheliei sunt sfernice de iubire, bucurie, pace, răbdare, bunătate, inimă bună, credință (Galateu V, 22). Iar unde acestea lipsesc, stăpânește: necurăția, lăcomia, zavistia, desbinarea, pisma, beția și destrăbălarea (Galateu V, 20); acolo vermuește păcatul și orbirea.

Ce icoană înfloritoare ar da un sat, un ținut, o țară de orbi, cari nu-și văd calea?

Și sunt locuri unde oamenii oarbeșcă pentruca n'au lumina evangheliei în ei și în jurul lor, în vorbe, în fapte, în gânduri și în simțiri.

Gândește-te, creștine, nu ești și tu dintre aceia cari înmulțesc ceata orbilor, cu veșnica noapte a păcatului neispășit, a întunericului minții păraginite, cu picioarele streine de calea adevărului, cu urechile ce nu ascultă glasul lui Isus. Iar dacă ești aici, ieși până ce mai e zi și n'a sosit încă noaptea morții!

Sofiei, care era cel mai mare, mai slăvit și împodobit locaș al Domnului în cetatea Constantinopolei.

Și s'a întâmplat ca acest smerit om să nu știe carte. Insă era prea înțelept în lucrurile cele bune; și prin vieța lui curată și deslegată de toate ale lumii întrecea și pe cei mai mari cărturari și pe toți cari căutau înțelepciunea în zădărnicia veacului. Căci în singurătatea vieții lui, inima și-o scâldea în puterea și mărirea lui Dumnezeu. Și această putere, și această mărire le vedea în rânduielile văzduhului și ale pământului, în zborul paserilor și în vieța animalelor, și într'un strop de rouă și într-o rază de soare. În toate ale lumii vedea voința lui Dumnezeu și o slavă fără seamăn, și se simțea pulbere nevrednică, fericit a se osteni în fiecare clipă pentru lauda celui prea înalt. Despre unul ca dântul a spus Apostolul: «Pre cele nebune ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca pre cele înțelepte să le rușneze».

Și-a aflat patriarhul Efimie despre îmbunătățita viață a lui Roman. Și l-a chemat la el și l-a cercetat și l-au plăcut mult cuvintele lui. Și fiindu-i drag și văzându-i ostenețile în biserică, i-a hotărît parte dreaptă, asemenea cu ceilalți slujitori. De care lucru s'au înegrit de supărare clericii și căteau asupra patriarhului, zicând:

— Pe cel prost, asemenea cu noi l-a făcut.

Și vorbeau între ei batjocorind pe omul cel blând, și-au prins a-l urî. Și de câteori găseau prilej, li făceau supărări. Il înșpinau cu vorba, il sminteau cu fapta și-l impresurau de batjocuri și răutăți. Iar el suferea toate cu blândetă și nimic nu-i tulbura smerenia și bunătatea. Atunci ceilalți clerici s'au umplut și de mai multă patimă și zavistie împotriva lui.

Așa, s'a întâmplat că odată, la vechernia praznicului Nașterii lui Hristos a venit împăratul la biserică Sofiei. Și era întru toată strălucirea lui, între curtenii și ostași; și clericii mulți slujeau, și daruri multe erau aduse.

Iar Roman, după cum li era rânduită slujba, umbla așezând lumânările. Și unii dintre cei cari-l urau au ieșit deodată de după pilaștri și l-au apucat și-au prins a-l trage cătră amvon. Și-i ziceau:

— La parte ești învrednicit asemenea cu noi, deci suie-te în amvon și cântă dacă poți, ca și noi, sfântă cântare de laudă!

Cuviosul Roman, la aceste cuvinte, a plecat cu umilință fruntea, ca un neștiutor de carte ce era, iar clericii il trăgeau, și-l înfruntau răzând, și-l defăimau cu otrăvit suflet înaintea împăratului și-a norodului din biserică. Și lovit fiind astfel, a simțit adâncă rușine și umilire, și plângea cu amar.

Iar după ce s'au sfârșit cântările și-au ieșit toți din biserică, s'a ridicat și Roman din colțul unde se ascunsese și-a venit înaintea Fecioarei și-a îngenunchiat cu umilință, vărsând lacrimi pentru neștiința lui și pentru întunericul în care se afla. Și în tăcerea bisericii vorbea cătră sfânta Fecioară, și-o ruga să se îndure de el, și să depărteze răutatea și batjocura din jurul lui.

Și simțindu-se alinat de privirea cea blândă a Maicei Domnului, s'a sculat și s'a dus la chilioara lui. Și fiind încă moleșit de mâhnire și plâns, n'a pus în gură nici un pic de hrană. Ci sta singur, cugetând cu înfrângere și umilință la Pururea Fecioara dela care ceruse sprijin. Și într-o țârzie vreme a nopții a adormit.

Și iată, i s'a arătat cuviosului Roman frumos vis: Preasfânta născătoare de Dumnezeu, mângâierea mâhniților, venea cătră el întru strălucire, zâmbindu-i. În mâna ei albă ținea o hârtiuță. Și i-a vorbit cu dulce graiu:

— Știu de ce ești mâhnit, umilittle Roman, căci ai plâns și mi-ai spus durerea ta... Iată, am venit să te mângâi. Deschide gura.

Plin de uimire și fericire, a deschis Roman gura. Iar Maica Domnului i-a pus în gură hârtiuța și i-a spus iar: — Mânânc-o.

Iar Roman, cu inima bătând, a mestecat între fălci hârtia și a înghițit-o. Și-a simțit în el ca un vârtej. Și Maica lui Dumnezeu s'a înălțat în nor de lumină. Și s'a deșteptat umilittle Roman.

Și-și simțea sufletul plin de mângâiere și negrăit dulceată, — și înaintea ochilor li plutea încă acea vedenie fericită. Și fără să-și dea seama cum, deodată a văzut curat în mîntea sa că i-a venit înțelegerea slovei și-a cărții. Și-a fost așa ca într-o fulgerare, și umplându-se de cutremur, plângând a îngenunchiat, ridicând fierbinte rugă în inima lui cătră Sfânta Fecioară.

Și deslegându-i se porțile deplinei înțelegeri, desfăcea cărțile și le citea, și simțea în el într'un ceas atâta învățatură cât nu pot dobândi alții în ani îndelungați.

Și s'a rugat cuviosul Roman toată ziua următoare, postind, iar când a venit vremea cântării celei de noapte, s'a dus la biserică Sfintei Sofii și-și făcea slujba, și-i era inima ca o primăvară înflorită.

Și se afla iarăși popor mult și împăratul cu toată slava curții lui. Și sosind ceasul cântării condacului, li împungeau iarăși clericii cu batjocurile lor. Atunci el s'a suit în amvon — căci obiceiul era ca pe amvon să cânte un cleric condacul — și a cântat cu dulce glas cântare de laudă, în mîntea sa alcătuită, astfel zicând: «Fecioara astăzi pre cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră celui neapropiat aduce».

Cuviosul Roman, făcătorul de condace.¹

Pe vremea împăratului Anastasie, trăia la Constantinopole un neînsemnat și umilittle rob al lui Dumnezeu, cu numele Roman. Locul său de naștere era în Siria, în cetatea Emesiei. Acolo se bucurase el întâi de lumina lumii. Cu inimă dreaptă și blândă crescuse între oameni și urmăse învățăturile dreptei credinți, și din ani tinereții lui a plăcut foarte Domnului, petrecând în feciorie și curăție.

Așa hotărând el să-și petreacă scurta vieța în slujba bisericii, a fost întâiu paraclisiarh în biserică Veritului. Și pornind apoi în lume singur, a nemerit în scaunul împărăției Bizanțului și petrecea la biserică Maicei Domnului din Kiri. Acolo, plecat și mai mic decât toți, petrecea în post și rugăciuni, îmbunătățindu-și sufletul și ostendindu-și trupul. În fiecare zi, cum cădea umbra serii, se ducea la Vlaherna, palatul împăraților, și acolo se nevoia toată noaptea în rugăciuni și priveghere. Și în zori, se întorcea iar la Kiri, la slujba zilei. Iar mai apoi a fost rânduit paraclisiarh în biserică

¹ Dintr'un volum „Din viețile sfinților”, de Mihail Sadoveanu și D. D. Patrășcanu care va apărea în curând.

Și deodată s'a făcut o tăcere mare în cuprinsul bisericii; și numai glasul lui Roman suna, și-l asculta toată lumea adunată cu negrăită uimire, și suflurile le erau pătrunse de dumnezeiesc fior.

Și când s'a coborât din amvon, îl impresurau toți și se minunau de schimbarea lui. Și l-a întrebat Patriarhul Eftimie: — Cine te-a învățat, o Roman, asemenea frumoasă cântare?

Iar el, cu umilință și bucurie, a mărturisit Patriarhului visul său. Și toți îl ascultau uimiți, iar clericii care obișnuiau a-l năcăji și a-l rușina, au simțit adâncă sdrobire și pocăindu-se pentru răutatea lor, au căzut la picioarele lui Roman cerându-i ertare.

Și chiar atunci pe loc, Patriarhul l-a făcut diacon. Și cânta cu frumusețe nouă laude Domnului și Preasfintei Fecioare, și cei care îl înfruntaseră și se socoteau mai înțelepți decât el acuma veneau și-i cereau cu umilință învățătură. Și curgea din gura lui ca un râu înțelepciunea. Și-a făcut mulțime de condace, peste o mie, la praznice împărătești și la cele ale Măicei Domnului. Și s'a smerit în cinstită și blândă vieță, până ce i-a venit vremea să se mute la veșnicele lăcașuri. Mihail Sadoveanu.

Ingerul și cei trei frați.

Erau trei frați cari n'aveau altă avere decât un păr. Pe când unul păzea pomul, ceilalți se duceau la lucru. Intr'o zi, bunul Dumnezeu porunci unui inger să meargă la ei și să le îmbunătățească vieța. Ingerul luă chipul unui cerșetor și se rugă de paznicul părului să-l miluiască c'o pară. Tânărul rupse una, care era a lui, și dându-i-o, zise: — Asta e a mea; de cealaltă poame — cari sunt ale fraților mei — nu mă pot atinge. Ingerul îi mulțumi și se duse. În zilele ce urmară, ingerul căpătă deasemenea câte un dar dela ceilalți doi frați.

În ziua a patra, ingerul se făcu călugăr, și se duse la dăruitorii milostivi zicându-le:

— Veniți cu mine să vă dau o hrană mai bună. Copiii îl urmară fără să zică o vorbă. Sosiră la un râu și ingerul întrebă pe cel mai mare să-i spună ce dorință are. — Ași vrea, ca pe râul acesta să curgă de aci înainte vin și să fie al meu. Ingerul făcu cu bățul semnul crucei și, deodată, curse vin în loc de apă. — Iată dorința ta s'a împlinit, zise ingerul.

Trimisul lui Dumnezeu merse mai departe cu ceilalți doi frați. Dând de-o câmpie plină de porumbei, ingerul întrebă pe cel mijlociu să-i spună ce dorință are.

— Ași vrea, răspuse al doilea frate, ca porumbeii aceștia să se prefacă în oi și să fie ale mele. Ingerul făcu semnul crucei cu bățul, și, deodată, porumbeii se prefăcură în oi. — Iată, dorința ta s'a împlinit, zise ingerul.

Ingerul merse mai departe cu cel mai mic dintre frați, și pe drum îl întrebă ce ar dori. Copilul îi răspuse:

— Eu nu doresc decât o soție bună și cu frica lui Dumnezeu. — Ei! făcu ingerul. Asta nu e lucru așa de ușor, căci nu sunt decât trei fete de aceste pe lume, din cari două sunt și măritate; pe a treia ți-o dau ție și îl duse la casa părinților fetii și părinții i-au dat-o de nevastă.

Tocmai când se împlini anul, Dumnezeu zise iarăși Ingerului să se coboare din nou pe pământ și să vadă ce făceau cei trei frați. Ingerul se făcu iar cerșetor și se duse la cel pe a cărui gărlă curgea vin. Se prefăcu chinuit de sete și ceru de băut. Stăpânul — adică feciorul cel mare — răspuse: — Dacă așa da câte un pahar cu vin la toți cari mi-ar cere, n'ași mai avea în curând nici pentru mine. Ingerul

auzind acestea, făcu o cruce cu bățul și începu să curgă iar apă pe gărlă, ca și altă-dată, acum un an. Și zise ingerul: — N'ai meritat bunătatea lui Dumnezeu; du-te de-ți păzește perele!

Acelaș lucru făcu și cu cel mijlociu, care se arătase tot atât de nerecunoscător.

La urmă, ingerul se duse la cel mai tânăr. Il găsi într'un bordeiu sărăcăcios cu nevastă-sa și-i ceru adăpost peste noapte. Bieții oameni îl primiră cu brațele deschise, cerându-și iertare că nu-i pot da mai mult din pricina sărăciei lor.

De săraci ce erau, ei n'aveau grâu să facă măcar o pâine. Luară fel de fel de scoarțe de copac cu cari făcură o turtă și femeea o puse să se coacă într'un test. Până să se coacă, ei stătura de vorbă cu oaspele. Când scoase testul, ei se minunară gășind într'ansul o pâine adevărată gustoasă și bine coaptă. Aduseră apoi un ulcior plin cu apă curată și când o băură, li se umplea gura cu vin...

Atunci cerșetorul — adică ingerul — făcu semnul crucei și bordeiul se prefăcu într'un palat minunat. Ingerul îi binecuvântă pentru bunătatea lor și ei trăiră înbelșugați ca unii ce și-au făcut datoria...

(Din «Lumea copiilor».)

Sărbătoarea naturii.

Autoritățile bisericesti au reimperspătat ordinul pentru sărbătoarea naturii, a pomilor și a paserilor. Poporul românesc, care a trăit la sânul naturii, a cărei bunătate i-a trecut în inimă și a cărei frumusețe se oglindește în limba ce o vorbim, nu se poate depărta dela natură. Prin cei mai buni fii ai săi își talmăcește dragostea de codrul verde, de câmpul binecuvântat și de cântăreții neobosiți, care-i țin tovarășia de primăvara până toamna târziu.

Despre Pădurile noastre a scris dulosul poet *Al. Vlahuță*, un frumos articol, pe care-l reproducem aici și se poate ceti la sărbătoarea pomilor.

Pădurile noastre.

Ciudat cum noi, Românii, n'am păstrat dragostea pădurilor. Și doar suntem copiii codrului, prin jumătate din trecutul nostru. Doina acolo am învățat-o, acolo am crescut și ne-am înmulțit, de-acolo am roit la câmp. Și arme din stejarii lui ne-am făcut, și mântuire în lăuntrul lui ne-am aflat, de câteori un val mai greu a trecut peste noi. Și ce valuri au trecut peste noi!... O, nu se va putea zice că nu ne-a iubit pădurea și nu ne-a purtat de grijă. În toate cântecele de demult ale poporului nostru aflăm răsănetul acestei sfinte iubiri seculare.

*Eu mă duc — codrul rămâne,
Plânge frunza după mine...*

Cântecele poporului nostru! Amintiri vechi și ele, puse la muzeu — ca toate lucrurile bune și cinstite, cari au fost pe vremuri mândria noastră, puterea și po-doaba vieții noastre. Inčetul cu inčetul ne așezăm în muzeu toate darurile și bogățiile firii noastre, tot sufletul nostru — frumosul suflet de odinioară.

Ce trist își cântă codrul doina înstrăinării lui — căci acum el pleacă și noi rămânem! Nu-l auziți? În bubuitul greu al topoarelor, în țipătul de bestie lacomă al ferăstraelor, în șuetul pluteilor ce lunecă pe mandlele ape ale munților noștri — robite și ele, sărăcele — eu, zi și noapte, aud jalea codrului care se duce. Și uneori mi se pare că au ceva tâlhăresc în iuțea cu care-o zbughesc din pădure, vagoanele încercate... Parc'ar fugi c'o pradă. Ce trebuie să-și spună vulturii când văd ei, de sus, năprasnica surpare a împărăției lor, pe care erau deprinși s'o creadă veșnică!

Se duc pădurile noastre. Ca niște răni rămân urmele lor. Răni de moarte pe trupul țării. Ai zice că ncepe sfârșitul lumii noastre. Munții Neamțului înfățișează priveliști de ruină, Vrancea e devastată, pe Lotru se năruie stâncile de jarul uscăciunii... Din toate părțile se părăduesc puterile pă-

mântului și ocrotirea neamului, — prin toate rănilor aceste curge sângele țării noastre. Și noi par'că habar n'am avea. Anii de secetă se întesec, vânturi din ce în ce mai grozave trec peste holdele noastre și le svântează, vara pe câmp ți-e jale să te uiți, pe luncile apelor nici iarba nu mai crește — și noi zicem că toate astea sunt valuri ale soartei... Ce poți să faci? Cum o vrea Al de sus...

Nu ne iubim copacii. Când s'au tăiat în Paris doi arbori, ca să facă loc aceluși prepeleac monstruos care se chiamă Turnul Eiffel, a fost o indignare generală; toată presa franceză a protestat, parc'ar fi fost vorba de distrugerea unui monument național. Vai, noi nu mai avem religia amintirii nici pentru oameni!

Vom putea oare sădi vr'odată în inima copiilor noștri dragostea naturii, sau cel puțin, respectul operelor ei? Pe scoarța bătrânilor copaci dela Agapia și dela mănăstirea Neamțului am văzut, în litere de o palmă, săpate adânc numele atâtor hermesii de celebritate, cari cred că generațiile viitoare trebuie numai decât să știe c'au făcut și ei odată umbră pământului acestuia și... ofensă podoabelor lui. Dealungul drumurilor, pomii roditori, sădiți de milostivii cari s'au strădănit, ca să lase o pomană după ei, bieții pomii roditori ai nimăruia și-ai tuturor, sunt vara cu atât mai batjocoriți și mai ciumpăviți, cu cât ramurile lor au fost mai încercate de roade. Răsplata celui bun și darnic! În alte țări florile și fructele grădinilor publice sunt lăsate în paza trecătorilor. La noi când înfloresc teii la șosea — e o adevărată sălbătăcie: nici crengi nu le mai rămân bieților copaci. În alte părți e o zi mare «sărbătoarea arborilor». Nu e copil de școală care să nu-și sădească în ziua aceea copăcelul lui, cu grijă, cu dragoste și cu frumosul gând că aduce și el pe lume puțin ceva de bine, că se leagă și el prin ceva cu pământul care-l hrănește. La noi — ce drumet nu-și face băț, codrișcă la bicli sau gânj la căruță din nuelușele fragede plantate pe marginea șoselelor? Nu-i răutate, nu-i plăcerea de a strica. E un obicei; un obicei urât... ca să nu-i zicem: nesimțire. — I-a vorbit vr'odată cineva deslușit și omenește despre ce se cade și ce nu se cade, despre ce e bine și ce e rău, dincolo de gardul gospodăriei lui? El e un «pădureș» — un copil sălbatec al naturii; al naturii vaste și nepăsătoare, care n'are șosele drepte și arbori plantați la rând, și care niciodată nu l-a tras la răspundere pentru vr'o stricăciune de felul acesta. Și te el bine cât de plăcut e vara, la drum, să poți găsi un petec de umbră pentru un pic de odihnă. Dar el e un om zorit de nevoi, și mintea lui nedeprinsă să lege lucruri așa depărtate...

Ce poate să aibă de-a face odihna strănepoților lui, cu ploșorul acesta, subțirel ca degetul, care-și tremură frunza drept în locul unde... grozav li mai trebuia lui o coadă de bicli? Că parecă D-zeu i l-a scos în cale...

Îl vede el peste cincizeci de ani copac mare? Numai voi, învățători și preoți ai satelor noastre, netrezite încă la vieța cea adevărată, numai voi îl puteți face să vadă cu sute de ani înaintea lui, și cu sute de ani în urmă, — pentruca să simtă în el nu clipa lacomă a nemerniciei lui, ci puterea hotărâtă și trainică a unui neam, care vine de departe și merge și mai departe înainte...

Dela voi așteptăm împădurirea cea nouă a țării. Vouă trebuie să vă fie dragi copacii. În multe privinți, vă și asemănați lor — acestor mari prieteni ai omului, cari prin înșeși binefacerile lor, ne dau atâtea învățături. Tăcuți, puternicii, blagoslovii noștri prieteni. Ei sorb revensala din pământ, pentru a ne-o da vara, ș'adună căldura dela soare, pentru a ne-o da iarnă. Ei curăță aerul, stropindu-l, prin frunzele lor, cu apa pe care-o trag dela adâncimi considerabile prin vițele rădăcinilor. Ei cumpănesc mânia vânturilor și regulează schimbările atmosferice, având chemarea și putința de a vorbi cu norii despre nevoile pământului. Ei înfrânează prăpăstioasă năvală a puhoaelor, pe cari le sparg și le

îmbălzesc, ei împiedecă măcinarea munților și ruperea dealurilor, ei leagă țaria întunerecului de jos cu binecuvântarea luminii de sus, — ei sunt sănătatea și îmbelșugarea, mândria și sărbătoarea pământului.

Iubiți copacii! Cu frunza lor putrezită e dospit lutul din care a făcut Dumnezeu pe om. Ei sunt izvorul și ocrotirea și poezia vieții. Iubiți copacii! Au fost popoare cari s'au închinat pădurii. Acelea păstrează și azi, ca și în vremea de demult, ceva proaspăt și robust în sângele lor — ceva din eterna tinerețe a zeilor. Pădurea e cel dintâi templu, și va fi cel din urmă refugiu al omului.

Ce bogăție de viață era odinioară în Palestina! Dar în Grecia! Și cum s'a dus pe fiecare arbore cădea o fărâcă din puterea acelei minunate vieți. Și când s'au dus toate pădurile, pustiu și uscăciune au rămas și pe pământ și în sufletele omenești.

„Al cui ești tu și cui slugești?”

Răspunsul la această întrebare îl dă apostolul Pavel care zice că «*Voi nu sunteți ai voștri*» «*pentru că ați fost răscumparați cu un preț mare*» (I. Corinteni 6, 10). Iisus Hristos ne-a răscumpărat, dând pentru noi cel mai mare preț: viața sa. El ne-a scos din robia diavolului și a păcatului ca să fim a Lui, a lui Dumnezeu. Deci din clipa în care te-ai hotărât pentru El, trebuie să-l ai ca Stăpân al vieții tale. De acum n'ai să mai ascuți de altul, nici chiar de tine însuși.

În aceasta își găsește cel credincios plăcerea și mulțămirea sa: să slujească Mântuitorului său, Domnului său.

Credinciosul este în întregime: trup și suflet, al Mântuitorului său. Aceasta va să zică: trupul meu nu mai e al meu, ci al Celui ce m'a răscumpărat; de aceea nu mai am dreptul să-l necurățesc cu beție, mai am dreptul să-l necurățesc cu desfrâu, trândăvie și alte păcate prin cari se vatămă sănătatea trupului, care e a lui Dumnezeu.

Tot așa și în ce privește sufletul nostru. El trebuie ferit de orice necurăție, pentru că el e mai întâi al lui Dumnezeu.

Toate mădulările trupului nostru trebuie puse sub ascultarea lui Dumnezeu: picioarele voastre cari vă poartă cu atâta drag pe la crâjme sau alte locuri de petrecere, trebuie să vă poarte acolo unde răsună cuvântul lui Dumnezeu. Ochii voștri atât de doritori să se desfăteze cu priveliști cari sunt o urăciune pentru Dumnezeu, să privească mai ales spre crucea Celui Răstignit; urechile voastre plecate la toate șoaptele, plecați le mai ales la ascultarea adevărului lui Dumnezeu; mâinile voastre să lucreze și pentru El, gura voastră să vestească lauda Lui.

În acest înțeles zice apostolul Pavel: «*Măriți dar pe Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu*». «*Faceți toate spre mărirea lui Dumnezeu*» (I. Corinteni 10).

ECONOMIE.

O greșală făcută la expoziția de vite.

Un vizitator de expoziție, care are cunoștinți necesare pentru a putea face o critică, ne comunică următoarele:

Au fost admiși la expoziția de vite din Sibiu 5 veri și 3 scroafe de rasă Bazna, precum și 2 veri și o scroafă de rasă Mongolița. În loc să fi dat

crescătorilor acestor porci destul de frumoși cel puțin premiile, cari au fost prevăzute pentru porci, ce se întâmplă? Se premiază numai un singur ver, pentru 2 scroafe se dau diplome de recunoștință, iar restul banilor se dă la premii de cai.

Nu vreau să fiu ghicitor pentru viitor, dar totuși cred, că în anul viitor se vor prezenta și mai puțini crescători de porci la expoziție, deoarece cine a avut ochii deschiși, a putut să observe, că porcii au fost mai neglijați, decât s'ar fi cerut din punct de vedere al importanței, ce prezintă creșterea porcilor. Ar fi trebuit să se distribuie mai multe premii, sau cel puțin cele prevăzute pentru porci, atunci de sigur crescătorii de porci din județul nostru, încurajați prin aceasta, vor căuta a crește în viitor cu mai multă griță, având nădejde de a fi premiați.

Crescători de vite Români premiați la expoziția de vite din Sibiu.

În numărul trecut am fost raportat în câteva cuvinte despre expoziția de vite din Sibiu. Aci dăm lista Românilor premiați cu bani sau cu diplome de recunoștință:

Pentru tauri de rasă Pinzgau au primit premii în bani: Ioan Bucșan și Alexandru Popa din Alțina; pentru vaci de rasă Pinzgau: Nicolae Stăngu, Ilie Vecerzeanu din Sibiu și Ioan Sârbu din Gușterita; pentru o junincă: Ilie Opreș din Bungard. Dintre cei premiați pentru vite de rasa Zimmental nu este decât un singur român: Nicolae Nițu din Șura-Mare, semn că crescătorii noștri au o predilecție pentru rasa Pinzgau, dar acest lucru ne arată totodată, că avem încă mult de învățat dela consătenii și frații noștri sași.

La cai au primit diplome de recunoștință pentru armăsari: Căpitan Jurca, Locotenent Gulianu; pentru iepe: Ioan Banciu din Turnișor, Ioan Bânda și Dumitru Popa din Roșia; iar pentru mânzi: Maria Bucurenciu din Bungard.

Cum stau sămănăturile?

Grâul de toamnă sămănat de vreme stă bine, care s'a sămănat târziu e rar și plin de buruieni, a rămas îndărât în desvoltarea sa, așa că privind sămănăturile de toamnă peste tot, nu este nădejde la o recoltă prea bună, căci ploile lungi din toamna trecută n'au îngăduit o sămănare la vreme. Grâul de primăvară iese rar și nu peste tot, crește încet ca și ovăsul și orzul din cauza secetei. Pusul cartofilor e pe sfârșite, sămănatul porumbului încă nu este terminat. Sămănăturile în grădină precum fasole și mazare încă răsare cu greu. Cănepa și inul crește încet. Seceta se observă și la iarbă, la trifoi și la luțernă.

Cum va fi recolta de pere și mere, cum de prune?

Merii și perii peste tot numai acumă înfloresc; nădejde la recoltă e mai slabă decât la prune, care promite după cele constatate până acumă o recoltă mai bună.

I. S.

Știrile săptămânei.

A. S. R. Principele moștenitor Carol a fost la Cluj de a făcut inspecție grupului de aviatori dela Someșfalău, laudând pe ofițeri pentru priceperea și meșteșugul de a zbura cu aeroplanele. La Cluj i-s'a făcut primire sărbătorească și cu acest prilej a chemat prin frumoase cuvinte pe preoți, profesori și studenți să se înfrățescă la lucru, pentru liniștea și binele de obște.

Dela Cluj a plecat la Abrud ca să ia jurământul recruților, iar de aici s'a întors la Aiud, ca să se întâlnească cu M. Sa Regele care venea dela vânătoare, ca împreună să plece la București.

Un sfat al ministrilor s'a ținut Marti în săptămâna trecută mai înainte de a se deschide din nou adunarea deputaților și senatului. S'au sfătuit asupra legii de nouă

orânduire a administrației și s'au pus comisii cari să i-a seamă ce slujbe sunt de trebuință prin ministrii și unde slujbași sunt prea mulți să-i împuțineze.

Asemenea s'a vorbit de o lege un statut de orânduire a stării funcționarilor ca să pună capăt nemulțămirelor și nerânduiriilor, ce neliniștesc acum țara.

O societate de binefacere. «Pânea săracilor» se numește această întovărășire a inimilor bune, cari caută să aline suferințele nevoiașilor, lipsiți de mijloace și de puteri, importându-le mâncare și mici ajutoare în bani.

Cantina dela «Pânea săracilor» din Iași dă hrană zilnică la 180—200 de săraci a început abia cu 200 de lei, și acum societatea are venit pe an de peste 170 de mii, pe care îl folosește pentru ajutoare celor bântuiți de soarte.

Așa se adeverește creștinismul în fapte. Nu-i destul se ai milă de cel nemernic. Când Domnul Dumnezeu te-a ferit pe tine de o stare ticăloasă, El îți-a lăsat sănătatea și averea, ca din ea să faci parte și altora.

Când vor răsări și pe satele noastre întovărășiri de inimi creștinești, ca să aline suferințele altora, Hristos se va coborî iarăș printre oameni în lucrul pe care îl vor săvârși, iarăș se vor vedea lucruri minunate de săturare a mulțimii, de mângăiere a celor oropsiți, de sprijinire a neputincioșilor. Ajută și tu creștine cu cât poți ca să se facă cât mai de grabă în satul tău o casă de adăpost pentru oamenii lipsiți și fără putere la lucru. Hristos va răsplăti înșutit jertfa ta.

Trimiși străini din Anglia și Francia au venit în țară, să vadă la fața locului stările dela noi, mai ales dinspre Rusia, ca să știe ce ținută să ia față de țara unde sunt stăpâni încă bolșevicii. Unul dintre trimiși francezi a spus la Iași cuvinte de îmbărbătare, că *nicicum nu se va îngădui ca România să fie amenințată vre-odată de Rusia bolșevică.*

O mare nenorocire s'a întâmplat pe mare, în partea de miază-zi a Africii. Un vapor portugez s'a scufundat și au perit în adâncimile apei toți oamenii de pe el, marinarii și 237 de călători, toți portugezi. Multe primejdii pândesc pe bieții călători și pe uscat, dar mai ales pe mare, unde nu-i nici o scăpare, dacă nu se nimerește vre-un alt vapor prin apropiere.

Foc mare a mistuit gospodăria alor 10 gazde din comuna Vale, lângă Săliște. Nenorocirea a venit dela un copil, care a aprins foc în șură. Bieții oameni, arși scrum, n'au fost asigurați contra focului și acum e o grozăvenie să ridice pe pământul gol și casă și șură și toate adăposturile pentru o gospodărie.

Cu sosirea căldurii de primăvară primejdia focului îi mai mare. Nu lăsați copiii singuri și nu aruncați cenușa oriunde ca să nu vă primejduiți. Dar mai ales faceți vă în grabă rost și vă asigurați împotriva focului, ca dacă vă întâmpină nenorocirea, să aveți un cât-de-cât ajutor.

La fondul Victor și Eugenia Tordășianu pentru înzestrarea fetelor sărace, dar cu alipire cătră reuniune, a colectat vornicul Ioan Imbăruș Lei 72— dela nuntașii tinerilor Iosif Șoș, mecanic în Făgăraș cu Elena Șerban din Sibiu. — Pentru prinos mulțamește: George Poponea, președinte; Ștefan Duca, secretar.

Unde lucră grâul ca și cucuruzul. Chinezii din Mandjuria cultivă grâul așa că-l samână rar de tot ca la noi cucuruzul și apoi îl sapă de douăori până la copt. Prin asta silesc grâul să odrăslească mai multe spice și mai multe boabe.

Un preot sârb din Bănat a cercat și el acest fel nou și a dobândit spice mari cât coceni de cucuruz în care erau câte 2277 de boabe în loc de 34—40, câte are spicul nostru. Cu un astfel de grâu ar fi de ajuns 8—9 kilograme de sămânță la jugăr și ar da 30—35 măși.

Dar această cultivare nu se poate introduce că cere prea multă muncă și cheltuială.

Convocare. Membri «Reuniunii meseriaşilor români din Sibiu» se convoacă la **Adunarea generală ordinară**, ce se va ţine **Duminecă, în 20 Maiu st. n. la orele 2 d. a.**, în localul Reuniunii din strada Bruckental Nr. 17, cu următoarea ordine de zi: 1. Deschiderea adunării. 2. Constatarea membrilor prezenţi. 3. Raportul general al comitetului pe anii 1920—1922. 4. Raportul asupra socotelilor pe anii 1920—1922 şi asupra stării şi grupării fondurilor. 5. Alegerea unei comisii pentru examinarea raportului general şi censurarea socotelilor. 6. Raportul comisiei însărcinate cu examinarea raportului general şi censurarea socotelilor. 7. Luarea la cunoştinţă a raportului general, aprobarea socotelilor şi darea absolutului comitetului. 8. Luarea la cunoştinţă cu cea mai profundă recunoştinţă că I. P. S. S. Dl. Dr. Nicolae Balan, arhiepiscop şi Mitropolit a binevoit să ia Reuniunea noastră sub ocrotirea Sa arhierescă, ca patron al ei. 9. Proclamarea ca membri de onoare pe cei propuşi de comitet şi exprimarea mulţămilor Reuniunii. 10. Să se dea expresiune durerii pentru pierderea membrilor decedaţi. 11. Alegerea preşedintelui şi membrilor comitetului pe perioada anilor 1923—1925. 12. Eventuale propuneri. Sibiu, din şedinţa comitetului Reuniunii meseriaşilor români din Sibiu, ținută la 9 Maiu 1923. *George Poponea*, preşedinte. *Ştefan Duca*, secretar.

Scade recolta grâului în toată lumea. Cele 7 ţări din lume cari produc grâu au sămănat anul trecut 6 milioane hectare cu grâu, iar acum 2 ani sămănaseră 7 milioane, adică cu un milion de hectare a scăzut recolta grâului. Împărţită între ţările producătoare de grâu această scădere se vine: pe America 3 la sută, Canada 5 la sută, **România 13 la sută**, Cehoslovacia 6 la sută, Ungaria şi Jugoslavia 10 la sută. A crescut producţia de grâu în Franţa şi Bulgaria cu 10 la sută. Precum se vede noi Români suntem şi stăm în coada tuturor. De această ruşine numai plugul şi munca ne poate scăpa.

Ce putere este în inima omului. Inima omului bate pe secungă de 70 ori, pe ceas de 4200 ori, pe o zi de 100 de mii de ori, pe un an de 36 milioane de ori. Cu toată bătaia, ridică şi pune în mişcare 100 grame de sânge. Asta face pe minută 6 litre, pe o oră 420 litre şi pe o zi 10 tone de sânge. Într-o viaţă de 70 ani, inima pune în mişcare 250 milioane tone de sânge. Dacă am putea măsura calea ce o face sângele când dela inimă se împrăştie prin vine, asta ar face 10 kilometri la zi şi într-o viaţă de 70 de ori, calea sângelui ar putea încunjura pământul. — Dar toate aceste sunt nimica pe lângă puterile sufletului ca la oare inima când bate pentru Mântuitorul Hristos. Ai simţit tu cetitorule, această putere sufletească din inima ta?

Cu un câştig de 45 milioane Lei şi-a încheiat banca Marmarosch Blank socotelile de pe anul trecut. Raportul arată că banca are un capital de 125 milioane şi când cu 125 milioane poţi face un câştig curat de 45 milioane, asta-i minunată ispravă pentru bancă, da-i mai rea pentru ţară şi oameni, pentru că în câştigurile de milioane ale băncilor, sunt multe şi din suspinurile oamenilor sugrumaţi de speculă. În cea mai mare parte, banca Marmarosch e în mâna jidanilor.

Membri noi la «Reuniunea meseriaşilor români din Sibiu» s'au înscris: a) *fondatori:* D-na Eugenia Tordăşianu, profesoară, d-soara Miorica Tordăşianu, Ioan Pleşia, şeful R. M. S., Dr. Nicolae Regman, profesor şi avocat, d-na Natalia N. Popescu, profesoară, Nicolae Petruşiu, funcţionar de bancă, Ioan Răşpop, comerciant, Răşinari, Iordan Cosma, funcţionar, Nicolae Simţion, măiestru mecanic, Valer Simţion, măiestru compactor şi «Sindicatul naţional al măiestrilor români de toate breslele din Sibiu», achitând fiecare taxa de câte 100 Lei; b) *membri pe viaţă:* Constantin Dragoş, măiestru pantofar, Moise Fărcaş, măiestru vărsător de aramă, Simion Munteanu, măiestru cojocar, Ilie Cionca, măiestru pantofar, d-na Maria Cionca n. Coman, soţie de măiestru pantofar, Livius Pamfilie, măiestru tâmplar şi sculptor în lemn, George Oancea, măiestru croitor şi Petru Vlădescu, chelner, achitând fiecare taxa de câte 50 Lei.

Comitetul.

„LUMINA SATELOR” iese acum în
10,000 de exemplare

şi acum după ce a ajuns să fie răspândită şi cunoscută în toată România întregită, este una din cele mai potrivite gazete şi pentru
reclame şi anunţuri

pe cari le publicăm cu taxe moderate. Rugăm şi pe onoratele primării să ne ajute cu publicaţiunile lor. Intrucât ni se vor spori anunţurile, vom putea scoate gazeta în 8 pag.

Maşini de treerat cu motoare de benzină

au sosit şi le furnizăm
cu preţuri convenabile.

Departamentul maşinilor

al r. a. s. a. (60) 2—3

SIBIU, str. Sării Nr. 22.

== Cereţi oferte. ==

CUMPĂR

un gater bun, cu mai multe ferestruă.

(57) 3—3

G. Perian, preot,

Şugag, p. u. Săsciori (jud. Sibiu).

Dentistul Munteanu

Sibiu, strada Regina Maria Nr. 7

(56) (edificiul „Banca Românească”). 4—4

Dinţi şi proteze în aur şi cauciu.

Vizitaţi!

Prima piatrărie românească

unde se află Cruci şi Monumente de tot soiul.

== Preţuri moderate. ==

Cu stimă **IOAN CHIDU,**

măiestru pietrar,

(54) 4—20

Sibiu, str. Podului 7/a

(lângă biserica gr.-cat.)

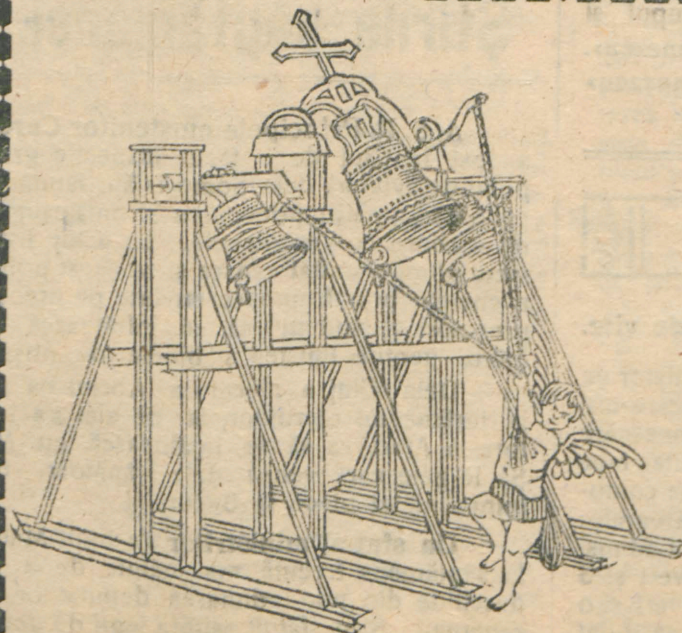
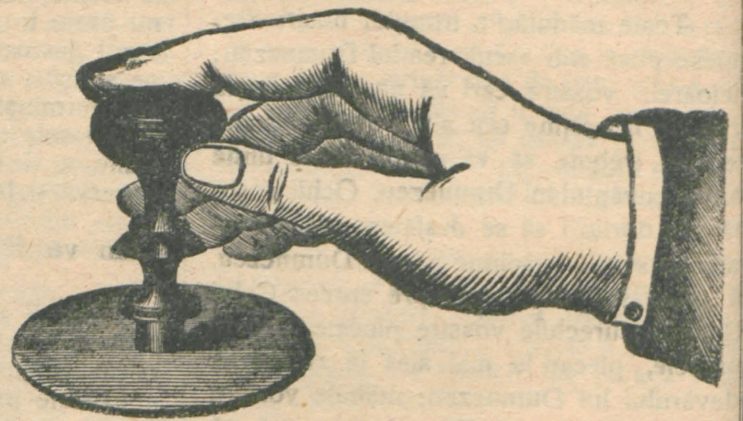
Prima fabrică română de stampile

Oct. L. Vestemean

Sibiu, str. Țiglariei Nr. 18.

Execută tot felul de stampile din cauciu, diferite medaloane, precum şi sigile din metal pentru sigilarea în ceară, maşini de numerotat şi cu data zilei din metal şi orice lucrări ce se ţin de bransa aceasta.

Comandele să se adreseze la „Librăria arhidiecezană”, Sibiu, str. Mitropoliei Nr. 45 sau direct la fabrică. (42) 6—

IOS. POP & Co.

Turnătorie specială

de

CLOPOTE BISERICESTI

◆ Sibiu ◆

Plata Fingerlings Nr. 10.

(53) 3—3